

bets enkeltposter. Disse metoder skal efter forslaget § 123 udmøntes i bekendtgørelser.

Forsigtighedsprincippet under nr. 3a indeholder det såkaldte realisationsprincip, hvorefter værdiforøgelser kun medtages i regnskabet, når de er konstateret ved salg. For så vidt angår finansielle virksomheder, herunder forsikringsselskaber, gælder, at størstedelen af aktiverne ofte består af børsnoterede værdipapirer. Det er for disse virksomheder efter dansk regnskabspraksis almindeligt antaget, at et retvisende billede bedst fremkommer, når disse værdipapirer optages i balancen til markedsværdi samtidig med, at reguleringen (gevinst/tab) føres i resultatopgørelsen.

Efter den nugældende lov er det tilladt at værdiansætte værdipapirer til markedskurs, men kursreguleringen skal tilgå egenkapitalen direkte og passerer ikke resultatopgørelsen.

Det skal dog bemærkes, at der for livsforsikringsselskaber og pensionskasser gør sig særlige forhold gældende – realrenteafgiftsloven og hensynet til den løbende bonustildeling samt den omstændighed, at værdipapirerne i disse virksomheder i højere grad holdes til udløbet, respektive indfrielsen -, som har været afgørende for, at man hidtil har fundet det hensigtsmæssigt på dette område uafhængigt af markedsværdien at værdiansætte obligationer og andre fastforrentede fordringer til den regulerede anskaffelseskurs (matematisk kursregulering) jf. lovens § 121.

Det bemærkes, at det vedtagne EF-direktiv om bankernes årsregnskaber åbner mulighed for, at kursgevinster kan indgå i bankernes resultatopgørelser, og at det kommende direktiv om forsikringsselskabers årsregnskaber forventes at give en tilsvarende mulighed.

Værdiansættelse af værdipapirer til markedskurs vil være i overensstemmelse med flere hensyn, der i øvrigt søges gennemført med lovforslaget. Det vil især skabe større sammenlignelighed mellem selskaberne og mindske muligheden for at opbygge hemmelige reserver. Det vil endvidere være i overensstemmelse med periodiseringsprincippet, at kursgevinster og -tab indgår i selskabernes resultater i takt med, at de opstår ved bevægelser i markedskurserne og ikke på de vilkårlige tidspunkter, hvor selskaberne vælger at sælge eller omlægge beholdningerne. De svingninger i resultatet, som markedskursværdiansættelse medfører, og som fremgår af f.eks. regnskaber for pengeinstitutter, anses at udgøre en del af virksomhedernes resultatskabende aktivitet og derfor som vedrørende årets resultat.

§ 122, stk. 1, nr. 3, foreslås derfor alene at blive et hovedprincip, der gælder, medmindre det efter § 123 fastsættes, at kursgevinster skal indgå i forsikrings-

selskabers årsresultater. Muligheden for at fravige realisationsprincippet er derfor hjemlet i forslaget § 122, stk. 2.

Periodiseringsprincippet (stk. 1, nr. 4) er af stor betydning for forsikringsselskabers regnskabsafregning. Hensættelserne til dækning af de forsikringsmæssige forpligtelser fremkommer således ved en periodisering af de forudbetalte præmier, der kun tages til indtægt i takt med, at de påtagne risici afløber. For erstatningsudgifterne gælder, at de for så vidt angår skadesbegivenheder, der har fundet sted på balancetidspunktet, føres til udgift, uanset om erstatningerne faktisk måtte være betalt.

Kravet om periodisering omfatter principielt alle udgifts- og indtægtsposter. Selskaberne kan dog som hidtil undlade at foretage periodisering af uvæsentlige poster, idet omfang dette ikke påvirker muligheden for bedømmelsen af selskabets aktiver og passiver, dets økonomiske stilling og resultat. For så vidt angår periodisering af erhvervelsesomkostninger (provisioner), er det hensigten, at en nærmere regulering skal fastlægges i regnskabsbekendtgørelserne, jf. forslaget § 123.

Bruttoværdiansættelsesprincippet i stk. 1, nr. 5, indebærer, at der ikke kan foretages en bloc-vurdering af aktiv- og passivposter, men at de enkelte elementer, som posterne består af, skal værdiansættes hver for sig. Princippet er ikke i strid med det grundlæggende karakteristika ved forsikringsvirksomhed, at forsikringsselskabet påtager sig forpligtelser under et stort antal forsikringer, der dækker ensartede risici. De erstatningsbeløb, som den samlede bestand af forsikringer vil give anledning til, lader sig erfaringsmæssigt vurdere med en høj grad af sikkerhed, når bestanden er tilstrækkelig stor, men netop kun som en bloc-vurdering. Værdiansættelse af forpligtelserne på grundlag af de enkelte forsikringsaftaler er normalt ikke retvisende. En bloc-vurdering af de forsikringsmæssige forpligtelser er derfor en naturlig følge af selve forsikringsvirksomhedens natur. Det er ikke fundet fornødent at specificere dette forhold ved formuleringen af lovbestemmelsen, idet udtrykket «bestandde», når det drejer sig om værdiansættelse af forsikringsmæssige forpligtelser, naturligt forstås som en bestand af forsikringsaftaler, der dækker ensartede risici. Til gengæld vil det være i strid med bruttoværdiansættelsesprincippet, hvis forsikringsselskaber med et udbud af forskellige forsikringstyper ikke foretager en særskilt vurdering af forpligtelserne under de enkelte forsikringsbestande.

Stk. 2 giver hjemmel til at fravige § 122, stk. 1, nr. 3, litra a ved fastsættelse af regler om værdiansættelse, jf. bemærkningerne til forslaget § 122, stk. 1.